

Kfv. IV. 37. 308/2007/5. szám

meg az alperesnek, annak ellenére, hogy azt az alperes a 2001. évi határozatában előírta. Az alperes határozatának II.1. pontjában rögzítette, hogy a II. r. felperes az ÁPTF által engedélyezett ügyvezetője az elnök ügyvezetőt nem helyettesíti, az elnök helyettesei, pedig mint ügyvezetők nem rendelkeznek felügyeleti engedéllyel. A jegyzőkönyvek megküldésének elmaradása miatt az alperes határozatának V. pontjában a II. r. felperest a tisztségében megelőző évben előírt nettó jövedelme 30 %-ának megfelelő összegű felügyeleti bírság megfizetésére kötelezte.

A felperesek keresetükben az alperes határozatának II. 1. pontjában és V. pontjában foglaltak hatályon kívül helyezését kérték. A Fővárosi Bíróság jogerős ítéletével a felperesek keresetét elutasította. Döntését azzal indokolta, hogy a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény /a továbbiakban: Hpt./ 8. § /1/ bekezdés, 14. § /1/ bekezdés, 44. § /1/ bekezdés, 69. § /1/ bekezdés, 2. számú mellékletének III/21. pontja, valamint III/25. pont b/ alpontja, továbbá a szövetkezetekről szóló 1992. évi I. törvény /a továbbiakban: Szt./ 28. § /1/-/2/ bekezdése, továbbá 28. § /3/ bekezdése, és az I. r. felperes 2003. december 16. napján elfogadott Szervezeti és Működési Szabályzata /a továbbiakban: SZMSZ/ 1.2.2.2.4., illetve II.1.2., valamint 11. számú melléklete és a Hpt. 47. § /1/ bekezdés a/ pontja alapján az alperes határozata nem jogszabálysértő. A Fővárosi Bíróság kifejtette, hogy az SZMSZ 11. számú melléklete szerint az elnök-ügyvezetőigazgató teljes jogkörrel rendelkező helyetteseként jelöli meg a hálózati igazgatót, kivéve a közvetlenül alá rendelt területeket érintő /munkaügy/ üzleti /beruházás/ döntésekben, amelyek esetében az igazgatóság tagjai közül kell biztosítani a helyettesítést. Az SZMSZ az elnök- ügyvezető igazgató helyetteseként jelöli meg a hálózati igazgatót és az igazgatóság tagjait, akik a Hpt. 2. számú mellékletének III/21. pontja szerint ügyvezetőnek minősülnek. Miután a II. r. felperes, mint ügyvezető, vezető állású személynek minősül /Hpt. 2. számú mellékletének III/25. pontjának b/ alpontja/, így helyettesei is csak az alperes előzetes engedélyével választhatók meg, illetve nevezhetők ki. A helyettesek azonban az alperes előzetes engedélyével nem rendelkeztek.

A Hpt. 46. §, 66. § /5/ bekezdés, 146. § /10/ bekezdés, 190. § /2/ bekezdés g/ pontja, továbbá 169. § /1/és/3/ bekezdése, továbbá 170. § /2/ bekezdése, 11/S. §-a, továbbá a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény /a továbbiakban: Pp./ 339/B. §-a alapján a Fővárosi Bíróság arra a jogi álláspontra helyezkedett, hogy az alperes a II. r. felperessel szemben jogszerűen szabott ki felügyeleti bírságot, és e döntését megfelelően megindokolta. Rámutatott arra is, hogy a Hpt. 171. §-a értelmében a II. r. felperes kettős tisztség betöltésére figyelemmel a megelőző évben valamennyi tisztséggel elért nettó jövedelmét figyelembe kell venni a bírság összegének meghatározásakor.

A jogerős ítélet ellen a felperesek terjesztettek elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben annak hatályon kívül helyezését és a keresetnek helyt adó döntés meghozatalát kérték. Kifogásolták, hogy a Fővárosi Bíróság ítélete ellen nem biztosított rendes fellebbezési jogorvoslatot. Előadták, hogy ugyan 2001. évben az alperes valóban előírta az I. r. felperes számára a közgyűlési, igazgatósági, felügyelő bizottsági ülésekről készült jegyzőkönyvek megküldését, azonban az eltelt négy évben időközben lefolytatott helyszíni vizsgálatok ellenére azok megküldésének elmaradását nem kifogásolta. A perbeli vizsgálat lefolytatásakor kibocsátott erre irányuló felhívásra

Kfv. IV. 37. 308/2007/5. szám

pedig e mulasztását rövid határidővel pótolta. Álláspontjuk szerint e mulasztás semmiképp sem olyan súlyú, amelynek alapján bírságot kellene kiszabni. Vitatták, hogy a bírság kiszabásáról szóló rendelkezés megfelelne a Hpt. 169. § /3/ bekezdésében és a Pp. 339/B. §-ában foglaltaknak. Kifogásolták, hogy az alperes nem értékelte a mulasztással előidézett kockázat mértékét, ami határozatát megalapozatlanná teszi. A felperesek hivatkoztak arra, hogy az alperes tévedett a II. r. felperes jövedelmének megállapításakor, mert olyan jövedelmi elemet is figyelembe vett, amelyet csak a jogszabály kiterjesztő értelmezése esetén lehetne értékelni. Kifejtették, hogy a II. r. felperes jogállása az I. r. felperes szervezetében kettős, ügyvezetőként és elnökként is más-más személyek jogosultak őt helyettesíteni. Az igazgatóság tagjai a II. r. felperest csak a szövetkezet ügyeiben helyettesítik, a Hpt. szempontjából az igazgatóság tagjai ügyvezetőnek nem tekinthetők, ezért megválasztásukhoz az alperes előzetes engedélye sem szükséges. Az alperes ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte, előadva, hogy az I. r. felperes elleni felügyeleti eljárás 2005. szeptember 19. napján indult, ezért a 2005. november 1-jén hatályba lépett fellebbezési jogorvoslatot lehetővé tevő jogszabályi rendelkezéseket a perbeli ügyben nem lehetett alkalmazni. Kifejtette, hogy a felpereseket felügyeleti határozat kötelezte a testületi ülések jegyzőkönyvének megküldésére. Az ezzel kapcsolatos felperesi jogsértést nem menti, hogy az alperes e folyamatos jogsértő állapotot nem észlelte, és csak a perbeli határozatában alkalmazott ismételten intézkedést. Utalt arra, hogy a Hpt. 151. § /1/ bekezdés c/ pontja, illetve /2/ bekezdés h/ pontja az adatszolgáltatási kötelezettség megsértése esetén bírság kiszabását is lehetővé teszi, ezért a jegyzőkönyvek megküldésének elmulasztása miatt a II. r. felperessel szemben jogszerűen alkalmazhatók bírságszankciók. A bírság összege vonatkozásában kitért arra, hogy a II. r. felperes minden az I. r. felperesi szövetkezettől származó jövedelmével felel az esetleges jogsértésekért. Kifejtette, hogy a II. r. felperes, mint a szövetkezet elnöke, és mint ügyvezető is a szövetkezet vezető állású személye.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Pp. 340. § /1/ bekezdése szerint a bíróság ítélete ellen fellebbezésnek - a /2/ bekezdésben meghatározott kivétellel - nincs helye. A Pp. 340. § /2/ bekezdése kimondja, hogy a bíróság ítélete ellen fellebbezésnek van helye, ha a közigazgatási pert olyan határozat bírósági felülvizsgálata iránt indították, amelyet olyan szerv hozott egyfokú eljárásban, amelynek illetékessége az egész országra kiterjed, és e határozatot a bíróság a törvény alapján megváltoztathatja. A Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyeletéről szóló 1999. évi CXXIV. törvény /a továbbiakban: PSZÁF tv./ 2005. október 31-éig hatályos 4. § /3/ bekezdése az alperes határozatának bíróság általi megváltoztatását nem tette lehetővé. A PSZÁF tv. 4. § /3/ bekezdésének módosítását a 2005. november 1-je után indult ügyekben lehet alkalmazni. Miután a perbeli felügyeleti ügy 2005. szeptember 19-én indult, arra a jogorvoslatra 2005. október 31-éig hatályos szabályokat kell alkalmazni. Ennek megfelelően a Fővárosi Bíróság helyesen rögzítette ítéletének rendelkező részében és indokolásában, hogy az elsőfokú ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

A felperesek maguk sem vitatták, hogy az alperes 2001. évi határozatában előírta az I. r. felperes számára a testületi ülések jegyzőkönyveinek folyamatos megküldését, amely kötelezettség teljesítéséért a II. r. felperes, mint elnök- ügyvezető felelt. A

Kfv. IV. 37. 308/2007/5. szám

kötelezettség fennállását - a felülvizsgálati kérelemben kifejtettek ellentétben - nem érinti az a körülmény, hogy a kötelezettség teljesítésének elmaradását az alperes korábban nem kifogásolta, ezért a jogerős ítélet jogszerűen állapította meg, hogy a felperesek az adatszolgáltatási kötelezettséget megsértették. Ezzel összefüggésben a Legfelsőbb Bíróság kiemeli, hogy a Hpt. 170. § /2/ bekezdése értelmében bírság kiszabásának van helye azzal a hitelintézettel, illetőleg a vezető állású személlyel szemben, aki a felügyelet határozatában foglaltak teljesítését elmulasztja, késedelmesen vagy hiányosan teljesíti. A Hpt. 171. §-a szerint a vezető állású személlyel szemben kiszabott bírság a bírsággal érintett személy megelőző évben tisztségével vagy megbízásával elért nettó jövedelmének 10 %-ától - 50 %-áig terjedő összeg lehet. A II. r. felperessel szemben kiszabott bírság jogalapja tehát fennáll, annak mértékét az alperes a Hpt. 171. §-ában meghatározott kereten belül állapította meg. A bírság összegszerűsége vonatkozásában a Legfelsőbb Bíróság hangsúlyozza, hogy az alperes határozata a bírság összegének meghatározása körében a mérlegelési szempontokat tartalmazza, e körben a bíróság ugyan tévesen hivatkozott a Pp. 339/B. §-ára, amely szintén a 2005. november 1. napját követően indult eljárásokban alkalmazandó, de annak tartalmát a korábbi bírói gyakorlatnak megfelelően jogszerűen vette figyelembe. Ennek megfelelően, ha a határozat indokolásából a bizonyítékok mérlegelésének okszerűsége kitűnik, illetve ha a közigazgatási szerv a tényállást kellő mértékben feltárta, az eljárási szabályokat betartotta, és a mérlegelés szempontjai megállapíthatóak, a mérlegelési határozatot jogszerűnek kell tekinteni. Az alperes a bírság mértékének meghatározásakor figyelemmel volt arra, hogy a határozatban előírt kötelezettség folyamatos megsértése történt, illetve a II. r. felperes terhére korábban a pénzügyi felügyelet már bírságot szabott ki. Ezen körülményekkel a bírság 30 %-os mértékben történő megállapítása nem aránytalan. Nem helytálló tehát az a felülvizsgálati álláspont, hogy az alperes határozatában nem értékelte a mulasztással előidézett kockázat mértékét. A fentiekre figyelemmel a jogerős ítélet, illetve az alperesi bírság kiszabása nem ellentétes a Hpt. 169. § /3/ bekezdésében foglaltakkal.

A Legfelsőbb Bíróság észlelte, hogy a felperesek felülvizsgálati kérelmükben nem jelölték meg, hogy mely jogszabályba ütközik a II. r. felperes megbízási jogviszony és munkajogviszony alapján I. r. felperestől szerzett jövedelme együttes figyelembevételével. Miután azonban a Hpt. 171. §-a e bírsággal érintett személy megelőző évben tisztségével vagy megbízásával elért nettó jövedelmét tekinti a bírság alapjának, és a felperesek felülvizsgálati álláspontját a Legfelsőbb Bíróság nem osztotta a tekintetben, hogy a II. r. felperes két tisztsége pénzügyi felügyeleti szempontból elkülöníthető lenne, a Legfelsőbb Bíróság nem tudott jogszabálysértést megállapítani a bírság alapját illetően sem. Ugyanakkor a Legfelsőbb Bíróság megjegyzi, hogy nem felel meg az általános közigazgatási gyakorlatnak az a megoldás, hogy az alperes a határozatának rendelkező részében csak a bírság százalékos mértékét tünteti fel, s annak pontos összegét csak a határozat indokolásában rögzíti. A határozatnak ugyanis a rendelkező részében kell tartalmaznia a közigazgatási szerv döntését /Áe. 43. § /1/ bekezdés b/ pontja, illetve a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 72. § /1/ bekezdés d/, a/ pontja/.

Kfv. IV. 37. 308/2007/5. szám

A kifejtettekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a Pp. 275. § /3/ bekezdése alapján hatályában fenntartotta. A Legfelsőbb Bíróság észlelte, hogy a felperesek szükségtelenül róttak le felülvizsgálati kérelmükön az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 51. § /1/ bekezdése szerinti Ft felülvizsgálati eljárási illetéken túlmenően további Ft felülvizsgálati eljárási illetéket, ezért annak visszaigénylésére jogosultak. A Legfelsőbb Bíróság a Pp. 270. § /1/ bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. § /1/ bekezdése alapján kötelezte az eredménytelen felülvizsgálati kérelmet előterjesztő felpereseket az alperes felülvizsgálati perköltségének megfizetésére.

Budapest, 2008. június 18.

dr.

sk. a tanács elnöke,

dr.

sk. előadó bíró,

dr.

sk. bíró

A kiadmány hitelül:

